ஆட்டம் தொடரும்

பேராசிரியர். பாரதி கென்னடி
முகாமைத்துவத்துறை, வர்த்தக முகாமைத்துவ பீடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

குமரேசனும் முரளியும் குழந்தைப் பருவ நண்பர்கள். அயல் வீடுகளில் வசித்து வந்தனர். இருவருக்கும் ஒரே வயதுதான். ஒரே பாடசாலையில் ஒரே வகுப்பில் படித்து வரும் இவர்கள் இருவருக்கும் ஒரே பொழுதுபோக்கு. சதுரங்கம் என்னும் செஸ் விளையாட்டை அவர்கள் விளையாடுபவர்கள். மைண்ட் கேம் இல் இது மிகவும் முக்கியமானது என்பது அவர்களின் பெற்றோரின் நம்பிக்கை என்பதாலும் இருவரும் வீட்டிலேயே இருந்து விளையாடுவதினால் அவர்கள் இதனை விளையாடுவதற்கு எந்த வித தடையையும் விதிப்பதே இல்லை. பாடசாலை சதுரங்க குழுவிலும் இவர்கள் பங்கேற்று இருக்கிறார்கள். அவ்வப்போது இருவரும் ஒன்றிணைந்து இதனை விளையாடுவார்கள். குமரேசன் முரளி வீட்டுக்கு போவான் அல்லது முரளி குமரேசன் வீட்டுக்குப் போவான்.

அன்றும் அப்படித்தான். குமரேசன் வீட்டுக்கு முரளி சென்றிருந்தான். குமரேசன் முரளியிடம், செஸ் விளையாட்டை விளையாடுவோமாடா, கொஞ்சம் ஃப்ரீயாக டைம் இருக்கு அல்லவா என்று கேட்டான். ஆனால் இப்பவே இரவு 7 மணி ஆகிவிட்டதே, விளையாடி முடிக்காதுவிட்டால் என்ன செய்வது? என்றான் முரளி. முடிக்காது விட்டால் அப்படியே நிற்பாட்டி வைத்துவிட்டு நாளைக்கு தொடர்வோமே! என்றான் குமரேசன். முரளியும் உடன்பட்டான். இருவரும் விளையாடத் தொடங்கினார்கள். குமரேசனின் கட்டில்தான் அவர்களின் விளையாட்டுத்தளம். இருவரும் அமர்ந்தார்கள், விளையாடத் தொடங்கினார்கள். இருவருக்கும் தத்தமக்குப் பிடித்த அல்லது தமக்கு ‘லக்’ என்று கருதும் நிறத்தினை எடுத்துக் கொள்வதற்காக முரளி வெள்ளைக்காய் ஒன்றையும் கறுப்புக்காய் ஒன்றையும் கைக்குள் வைத்துக்கொண்டு குமரேசனுக்கு முன்னால் கைகளைப் பொத்தி பிடித்து நீட்டினான். குமரேசன் வலது கையை பிடித்து விரித்தான். அதனுள் கறுப்புக்காய் இருந்தது. குமரேசன் முகம் சுளித்தாலும் ஏற்றுக்கொண்டு தன் பக்கம் கறுப்புக்காய்களை எடுத்து வைத்தான். முரளியும் தயாரானான். அனைத்து செஸ் காய்களும் எடுக்கப்பட்டன.

ஏழு மணி பத்து நிமிடங்களில் செஸ் விளையாட்டு ஆரம்பமாயிற்று. நடுவில் ராஜா ராணி. அவர்களுக்கு அருகில் இரு பக்கங்களிலும் பிஷப், நைட் காசில் போன்ற காய்களையும் முன்வரிசையில் சோல்ஜர்ஸ்களை அடுக்கி விளையாட்டை ஆரம்பித்தார்கள் இருவரும். முரளி முதலாவதாக சோல்ஜஸ்களில் ஒரு காயை நகர்த்த ஆரம்பித்தான் குமரேசனும் அவ்வாறே செய்தான். முரளி பிஷப்பை முன்னோக்கி எடுத்தான். குமரேசன் மற்றும் ஒரு

காலாட்படையின் ஒரு காயை முன்னெடுத்தான். முரளி நைட்டை வெளியில் தூக்கி வைத்தான். முன்னுக்கு இருந்த குமரேசன் தன் ராணியை நகர்த்தி செக் என்றான். அருகில் இருந்த பிஷப் பிராணியை வெட்டியது. அதேவேளை கறுப்பு பிஷப் அங்கிருந்து நகர்ந்து வந்து வெள்ளையின் அரணில் புகுந்தது. இவ்வாறு ஆட்டம் களைகட்டியது. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அதியுயர் பெறுமதி வாய்ந்த காய்கள் இரு பக்கத்திலும் வெட்டுக்கு உள்ளாகின.

ஆட்டம் இரவு 9 மணி வரை சென்று கொண்டிருந்தது. சதுரங்கம் சதுரங்க அட்டைக்கு வெளியில் கட்டிலில் ஒரு பக்கத்தில் குமரேசனின் பக்கம் வெள்ளைக்காய்களும் முரளியின் பக்கம் சதுரங்க அட்டைக்கு வெளியில் கறுப்புக்காய்களும் குவிக்கப்பட்டன. “ஒன்பது மணி ஆயிற்று வீட்டுக்கு வெளிக்கிடவில்லையா முரளி? அம்மா தேடப் போகிறாரே?” என்று கூறிக்கொண்டு குமரேசனின் தாய் வந்தார். “கொஞ்சம் பொறுங்கள் அன்ரி! விளையாட்டு சூடு பிடிச்சிற்று, யாருக்கு வெற்றி என்று பார்த்திற்று வாரன் அன்ரி!” என்றான் முரளி. கறுப்புக்காய்களும் வெள்ளைக்காய்களும் பொதுவில் அனைத்து காய்களும் வெட்டப்பட்டு கறுப்பு ராஜாவும் வெள்ளை ராஜாவும் அவர்களுடன் இரண்டு கறுப்பு சோல்ஜர்களும் ஒரு வெள்ளைக் சோல்ஜருமாக மொத்தத்தில் ஐந்து காய்களை தவிர அனைத்து காய்களும் வெட்டப்பட்டு காணப்பட்டன. கறுப்பு சோல்ஜர்படையில் ஒற்றை ராணியாக அந்தஸ்து கொடுக்க மிகவும் கறுப்புக் சோல்ஜர் படையினில் ஒருவரை ஒற்றை ராணியாக அந்தஸ்து கொடுக்க மிகவும் உயர்ந்து கொண்டிருந்தான் குமரேசன். “மகன் எழும்புங்க, சாப்பிடுங்க, நாளைக்கு ஸ்கூலுக்கு போகணும். 10 ஆம் ஆண்டு என்றாலும் அடுத்த வருடம் ஓ லெவல். படிக்கோணுமல்லவா” என்றார் அம்மா, குமரேசனின் தாய், இருவரும் அந்த சதுரங்க அட்டையை அப்படியே வைத்துவிட்டு எழுந்து சென்றார்கள். குமரேசனின் அறை அது என்றாலும் குமரேசன் அவனுடைய கட்டிலில் நித்திரை செய்வதில்லை. நிலத்தில் தான் படுப்பான். சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து அவன் தன்னுடைய நிலத்தில் நித்திரையாகிப் போனான்.

சதுரங்க அட்டையின் வெளியில் இருந்த வெள்ளைக்காய்களும் கறுப்புக்காய்களும் ஒன்றையொன்று முறைத்துப் பார்த்தன. நேரம் சென்று கொண்டிருந்தது. அப்போது இரவு 11.30, கறுப்பு ராணி தன் நைட்கள், பிஷப்ஸ், காசில் மற்றும் போன்களிடம், “நான் ராணியாக எவ்வாறு வெள்ளைப்படையை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும் என்று போராடினேன் அரசனை காப்பாற்ற வேண்டும் என்று துடித்தேன் என்னை வெள்ளைப்போன் ஒன்று வெட்டி விட்டது. தனிமையில் நின்றேன். ஒவ்வொருவரும் நீங்கள் அவ்வாறுதான் என்னுடன் வந்து சேர்ந்தீர்கள்” என்றது. அதற்கு பிஷப், ஆமாம் தாயே! ஆனால் இப்போது எனக்கு மிக மிக கவலையாகவே இருக்கிறது. நீங்கள் இருந்த இடத்தில்

இப்போது இன்னும் ஒருவரை வைத்து பார்க்க வேண்டும் என்று நம் ராஜா முனைப்பாக இருக்கிறார். பாருங்கள், நாளை குமரேசன் முரளியும் வெளியே வரும்போது, மீண்டும் விளையாடத் தொடங்கும் போது நம் ராஜா அந்த சோல்ஜர் படையில் ஒருத்தரை ராணியாக்கி விடுவார். நமக்கு இது பெரிய அவமானம் இல்லையா அம்மா! என்று கேட்டது. கறுப்பு நைட்றும் அதனை ஆமோதித்தது. நானும் எப்படி எல்லாம் பாய்ந்து பாய்ந்து வெட்டினேன், வெள்ளை பிஷப்பும் வெள்ளை காசில், ஐந்து சோல்ஜஸ்கள் அத்தனையும் நான் தானே வெட்டினேன், எனக்கு என்ன செய்தார் நம்முடைய ராஜா? என்றது. காசிலும் உடனே குறுக்கிட்டது "நான்தான் கறுப்பு ராணியை வெட்டினேன். ஆனால் என்னையே பலி கொடுத்து விட்டாரே இந்த ராஜா, நன்றி இல்லாதவர்" என்றது. இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சோல்ஜஸ்களையும், என்னையும் ஒரு ராணியாக ப்ரமோட் பண்ணி இருக்கலாமே, என்னைத் தடுத்தார். மற்ற சோல்ஜஸ்களை ப்ரோமோட் பண்ணுகிறார் என்றது.

இவ்வாறு கறுப்பு இராணியின் தலைமையில் ஒரு குழுவே உருவாகத் தொடங்கியது. தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்டிருந்த, இழைக்கப்பட்ட அனைத்து விடயங்களையும் அலசி ஆராய்ந்து கொண்டு மிகவும் மன வேதனைக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்தன. கறுப்பு ராணி உடன் என்னுடன் இருந்த பிஷப், காசில், சோல்ஜர்ஸ் அனைவரிடமும் கேட்டார் நாம் என்ன பாவம் செய்தோம். இன்று வெட்டுப்பட்டு இந்த சதுரங்க அட்டைக்கு வெளியே ஒரு தனியான ஒரு குழுவாக நின்று கொண்டிருக்கின்றோம். சதுரங்க அட்டையினுள் ராஜாவும் ராஜாவுடன் சேர்ந்த அந்த இருவரும் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு நாளை வெற்றி கிடைக்கப் போகிறது. மீண்டும் அரசைக் கைப்பற்றப் போகிறார்கள். வெள்ளைக் காய்களை வெட்டப் போகிறார்கள், முறியடிக்கப் போகிறார்கள். ஆனால் நமக்கு என்ன இதனால் நன்மை கிடைக்கப் போகின்றது? என்று அந்த கறுப்பு ராணி அறைகூவிக் கொண்டிருக்கின்ற பொழுது, இதனை ஒட்டுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தது வெள்ளை சோல்ஜர் ஒன்று.

வெள்ளை சோல்ஜர், இந்த விடயத்தை உடனடியாக கொண்டு சென்று வெள்ளை ராணியிடம் ஒப்புவித்தது. வெள்ளை ராணியும் ஒருகணம் இந்த விடயங்களை எல்லாம் தனக்குள் யோசித்து அதனை ஆய்வுசெய்து கொண்டிருந்தார். தொடர்ந்து தன்னுடனிருந்த பிஷப்களையும் சோல்ஜர்ஸ்களையும் நைற்றையும் கூப்பிட்டு நமது நிலைமையும் எதிர்த்தரப்பில் இருக்கக்கூடிய அந்த கறுப்புக் காய்களின் நிலைமையும் ஒன்றுதானே! பாருங்கள், நாமும் அவ்வாறுதானே நம்முடைய ராஜாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும், ராஜாவினுடைய அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக இன்று நாமே வெட்டப்பட்ட நிலையே வெளித்தள்ளப்பட்டிருக்கின்றோம், வெளியேற்றப்பட்டு இருக்கின்றோம். ஆனால் அங்கே வெள்ளை ராஜா தன்னுடைய சோல்ஜர் ஒருவரை

இந்த ராணிக்கு நிகராக மாற்ற வேண்டும் என்பதில் மிகவும் துடிப்புடன் இருக்கின்றார். மாற்றிவிட்டால் உடனடியாக வெள்ளைக் காய்களையும் கறுப்புக் காய்களையும் கறுப்பு ராஜாவையும் அவர் பிடித்து விடுவார், அவருடைய அரசாங்கத்தினைப் பிடித்து விடுவார், பிடித்து விட்டால் ஒரே குஷிதான், மீண்டுமாக தன்னுடைய அரசாங்கத்தை மிக மிகச் சிறப்பாக செய்ய வேண்டும் என்று வெள்ளை ராஜாவுக்கும் தலைக்கனம் ஏறும். அவரும் செய்வார் ஆனால் நம்முடைய நிலைமை என்ன? அந்த அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதற்காக எங்களுடைய ராஜாவை காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக நாம் ஒவ்வொருவருமே இந்த ஆட்டத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருக்கின்றோம். எமக்குக் கிடைத்த கடைசிப் பரிசு இதுதானே! என்று ஒரு பெரிய பிரசங்கத்தையே வைத்தது அந்த வெள்ளைராணி. உடனிருந்த அனைத்து வெள்ளை காய்களும் அதனை மிகவும் ஆராய்ச்சி நோக்குடன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென்று வெள்ளை பிஷப்புக்கு ஏதோ தோன்றியது. “ராணி! நாங்கள் ஏன் போய் அந்த வெள்ளை ராணியுடன் சமரசம் பேசக்கூடாது? வெள்ளை ராஜாவுக்கும் கறுப்பு ராஜாவுக்கும் வெள்ளை ராஜாவின் அரசாங்கத்திற்கும் கறுப்பு ராஜாவின் அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் தானே இந்த போட்டி? நமக்கும் வெள்ளை ராணிக்கும் கறுப்பு ராணிக்கும் என்ன போட்டி? இருவருமே ஒரே விதமாக வெட்டப்பட்டு, தாக்கப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்டு இருக்கின்றோம். இன்று இரவிரவாக நாங்கள் இவர்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும், நாளை தான் இந்த இருவருக்குமான முடிவு தெரிய வேண்டும், அதுவரைக்கும் நாங்கள் இரவிரவாக கண்விழித்து இந்த துக்கத்திலும் துன்பத்திலும் ஏன் உழல வேண்டும்? எங்களுக்கிடையில் ஒரு பரஸ்பரம், ஒரு புரிந்துணர்வு ஏன் நாங்கள் செய்ய முடியாது? வாருங்கள் ராணி! நாங்கள் போய் கறுப்பு ராணியுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்வோம் அல்லது நட்புறவு ஒன்றை ஏற்படுத்துவோம்” என்றது. இந்த யோசனை சரியாகத்தான் நைட்டுக்கும் பட்டது. நைட்டும் அதை ஆமோதித்தது. தொடர்ந்து அங்கிருந்த சோல்ஜர்சும் ஆமோதித்தன. வெள்ளை ராணியின் தரப்பிலிருந்து ஓரிரு கூக்குரல்கள் கறுப்பு ராணியின் காதில் எட்டும் அளவிற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டன.

கறுப்பு ராணியும் வெள்ளை ராணியினுடைய அந்த குரலுக்கு செவி சாய்த்து, என்ன எப்படி இருக்கிறீங்க? என்றவாறு ஒரு சமரசமான பேச்சு வார்த்தையை தொடங்கின. வெள்ளை ராணியும் கறுப்பு ராணியும் ஒன்றாக இணைந்து ஒரு பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றபொழுது அவர்களுக்கு கிடைத்த ஒரு முடிவு, இருவருமே எங்களுடைய படை அணியுடன் தூக்கி எறியப்பட்டிருக்கின்றோம், வெளியேற்றப்பட்டு இருக்கின்றோம். ஆட்டத்தில் இருந்து நிறைவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் எங்களுக்கு அடிப்படையில் கிடைத்தது, எங்களுக்கான தோல்வி அல்ல. எங்களுடன்தான்

ஒரு பெரிய குழுவே இருக்கிறது. இந்த குழுவை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் ஏன் மாற்றத்தை செய்யக்கூடாது? நாங்கள் ஏன் எங்களுக்கான ஒரு புதிய முடிவை ஏற்படுத்தக் கூடாது? நாளை தெரியப்போகின்றது வெள்ளை ராஜாவா கறுப்பு ராஜாவா வெல்லப் போகின்றார்கள் என்று. ஆனால் நாங்கள் ஏன் அந்த முடிவை இன்று இந்த இரவு எடுக்கக்கூடாது? எங்களுடைய ராஜாவுக்காக நாங்கள் அத்தனை வேதனைகளையும் தாங்கி, பார்த்த அவ்வளவு வேலைகளையும் தாண்டி எங்கள் அனைவரையும் இந்த அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றி இருக்கின்றார். ஆகவே நாங்கள் ஏன் இந்த அரசாங்கத்திற்காக இவர்களுடைய வெற்றியைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் ஏன் ஒன்றாக இணைந்து அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? இதைவிட புதிதாக, வேகமாக வேறான முடிவொன்றை நாங்கள் எடுக்க முடியாதா? என்கின்ற அளவிற்கு இந்த கறுப்பு ராணி வெள்ளை ராணியின் தலைமையிலான குழு கூட்டத்தைக் கூட்டியது. கூட்டத்தில் பலவிதமான கருத்துக்கள் கலந்துரையாடப்பட்டன. பலவிதமான கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. பலவிதமான முரண்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இப்பொழுது இரவு 3:00 மணி. நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. மறுநாள் காலை உதயமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. அனைவரும் ஒரு கண்ணுக்கு தூங்கி எழும்பி இருந்தார்கள். என்ன நாங்கள் செய்ய இருக்கின்ற அந்த மாற்றம்? என்ன வேகம்? என்ன விவேகம்? என்ன மாற்றம்? இதற்கான பதில்களை நாங்கள் தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்! வெள்ளை காய்கள் ஒவ்வொன்றும் கறுப்புக் காய்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே யோசிக்கத் தொடங்கின. இறுதியில் அனைவரும் ஒன்றாக இணைந்து அந்த சதுரங்க அட்டையின் பக்கத்தில் போய் ஒரு குழுமமாக இணைந்து கூப்பிட்டன. ‘‘ராஜாக்களே!’’

ராஜாக்களும் நிமிர்ந்து பார்த்தனர். ‘‘என்ன இருவரும் ஒன்றாக சேர்ந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?’’ இது கறுப்பு ராஜாவினுடைய குரல். ‘‘ஆஹா! வெளியில் போனவுடன் நீங்கள் அனைவரும் ஒன்றாகி விட்டீர்கள் போல! உங்களுக்குள் ஒரு பெரிய உடன்பாடு வந்து விட்டதா!’’ இது வெள்ளை ராஜாவின் குரல். வெளியில் இருந்த அத்தனை காய்களும், ‘‘எங்களை வெட்டி வீழ்த்தி வெளியில் தள்ளிவிட்டு நீங்கள் மட்டும் நாளை ராஜாவாகப் போகின்றீர்களா? உங்களுக்கு மட்டும் நாளை ஒரு பெரிய ராஜ்யம் வரப்போகின்றதா? நீங்கள் புதியதான ஒரு உலகை படைக்கப் போகின்றீர்களா?’’ என்று கேள்வியின் மேற்கு கேள்விகளை ஒருவித கேலியாக ஏற்படுத்தின.

இதைத்தொடர்ந்து அந்த அத்தனை காய்களும் அந்த அட்டவணையை சுற்றிக்கொண்டனர். ஒரு பக்கத்தில் இருந்து மறுபக்கத்திற்கு அந்த அட்டையை ஆட்டின. அதிலிருந்த அத்தனை காய்களும் விழுந்தன. கறுப்பு ராஜாவும் வெள்ளை ராஜாவும் விழுந்தார்கள்,

உருண்டார்கள். அந்த அட்டைக்கு வெளியில் வந்தார்கள். ஒரு வெள்ளைக்காய் நிமிர்ந்து நின்றது. ஒரு கறுப்பு காயும் உருண்டு விழுந்தது. அனைத்து காய்களின் முகங்களிலும் பெரிய சந்தோஷம். மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டோம். இந்த மாற்றம் எங்களுக்கு விதைக்கப்பட்ட அநியாயத்திற்காக நாங்கள் எழுப்பிய குரல், கூக்குரல் கேட்கப்பட்டது. பிரபஞ்சம் எங்களை ஆசீர்வதித்திருக்கின்றது. மாற்றத்தை நாங்கள் கொணர்ந்திருக்கிறோம் என்று மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்து போக, விடியற்காலையிலேயே குமரேசன் வீட்டை நோக்கி ஓடி வந்தான் முரளி. பார்த்தாயா நான் சொன்னேனே, விளையாட்டை முடித்துவிட்டு போகலாம் என்று. நீதானே சொன்னாய், நாளை தொடர்வோம் என்று. பார்! எல்லாக் காய்களையும் நீ விழுத்தி வைத்திருக்கிறாயே! இப்ப எப்படி நாங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வருவது? என்றான் முரளி. குமரேசன் எழுந்து கண்களைக் கசக்கியவனாக, அப்படியா! நான் இப்பதானே பார்க்கிறேன்! ஓ! எல்லாக் காய்களும் விழுந்துதான் கிடக்கின்றன என்றான். இருவருமே கைகளைக் குலுக்கிக் கொண்டு, வெளிக்கிடு, கெதியாக ஸ்கூலுக்கு போக வேண்டும். இன்றைக்கு முதலாம் பாட வேளைக்கு கண்டிப்பாக ரீச்சர் வரமாட்டார். நாங்க சந்தோஷமாக இருந்து அங்கும் செஸ் விளையாடலாம் என்று சொல்லியவனாக முரளி தன்னுடைய வீட்டை நோக்கி ஓடினான். குமரேசன் தன்னுடைய பாடசாலைக்கு செல்வதற்காக கிளம்பி விட்டான்.